

สิ่ง คือ สิ่งอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างลักษณะอันเป็นส่วนผสมระหว่างสิ่งกับฉาบ คือมีทรงแบนคล้ายฉาบขนาดเล็กปลายขอบจะงอนแฉ่นกว่าฉาบเล็กน้อย แต่ลำตัวจะไม่บางอย่างฉาบ มีความกังวานพอสมควร แต่ไม่ถึงกับกังวานได้ก้องลึกอย่างฉิ่ง เสียงของสิ่งจึงมีลักษณะเฉพาะตน ซึ่งให้ความสดใสน่าฟังไปอีกแบบหนึ่ง

ตามหลักการหรือขนบในการดนตรีไทย เช่น วงปี่พาทย์จะใช้ฉิ่งเป็นเครื่องคุมจังหวะดนตรี แต่สิ่งไม่มีบทบาทดังเช่นฉิ่ง สิ่งเป็นเพียงเครื่องประกอบจังหวะในวงเท่านั้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า เครื่องดนตรีชนิดนี้ได้รับความนิยมนำมาบรรเลงร่วมกับวงพาทย์และวงแห่ (พ็อนเล็บ) ในจังหวัด ลำปาง พะเยา เชียงราย แพร่ และน่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวงพาทย์และวงแห่หรือวงกลองแหวของลำปางนั้นจะขาดสิ่งไม่ได้จนสามารถกล่าวได้ว่า สิ่ง คือเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของวงพาทย์และวงกลองแหวแบบลำปาง

ที่อาจแสดงให้เห็นเด่นเป็นหลักฐานถึงความนิยมในการใช้ สิ่ง ของชาวเหนือแต่โบราณ คือคำว่า กลองสิ่งหม้อง (หลอง+สิ่ง+หม้อง-คือมองหรือช้อง)

สิ่งแบบเก่าทำด้วยโลหะสำริดบางคู่อาจมีเนื้อเงินผสมไปด้วย เชื่อกันว่าจะทำให้มีเสียงสดใสกังวานยิ่งขึ้น

